

Sygn. akt VIII **Pa 197/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Sędziowie:	SSO Joanna Smycz SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o odszkodowanie, wynagrodzenie, odprawę pieniężną

na skutek apelacji powódki i pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 1 sierpnia 2014 r. **sygn. akt** VI P 191/13

1) zmienia zaskarżony wyrok z apelacji powódki w punkcie 2,3 i 4 w ten sposób, że:

- a) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od 11.06.2013r. tytułem wynagrodzenia za maj 2013r.,
- b) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od 11.07.2013r. tytułem wynagrodzenia za czerwiec 2013r.,
- c) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od 1.07.2013r. tytułem dalszej odprawy,

d) nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 208,73 zł (dwieście osiem złotych 73/100) tytułem zwrotu wydatków;

2) oddala apelację pozwanej;

3) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 197/14

UZASADNIENIE

Powódka M. B. domagała się od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwoty 6.000 złotych tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem, a ewentualnie na tej samej podstawie kwoty 9.000 złotych w przypadku nieuznania przez Sąd za skuteczne zachowania części świadczenia wypłaconego przez pozwanego przed procesem.

W toku postępowania powódka rozszerzyła żądanie pozwu o zasądzenie świadczenia pieniężnego do kwoty 15.000 złotych, domagając się od pozwanej ponad odszkodowanie także wynagrodzenia za pracę w okresie dwóch miesięcy wynikających z 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia (łącznie 6.000 złotych) i odprawy za rozwiązanie umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracownika (3.000 złotych).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej z uwagi na nakład pracy pełnomocnika. Pozwana wskazała, że przyczyna wypowiedzenia umowy, likwidacja stanowiska pracy, była prawdziwa. Ponadto zawarta przez strony ugoda, była skuteczna, zapłaty dokonano w terminie przewidzianym ugodą, która wyczerpuje wszystkie roszczenia powódki z tego tytułu. Kwota ta odpowiada jednomiesięcznemu wynagrodzeniu, albowiem okres wypowiedzenia umowy powódki wynosił 1 miesiąc. Pozwana wskazała, że nie można doliczać powódce stażu pracy na mocy art. 36 § 1¹ k.p., skutkującego objęciem trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia, albowiem nie doszło do przejścia zakładu pracy na rzecz pozwanej w myśl art. 23¹ k.p.

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6.000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2013 roku tytułem niewypłaconej części odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 778,20 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa z zasądzonych na jej rzecz roszczenia kwotę 208,73 złotych tytułem wydatków, odstępując od obciążania powódki pozostałymi kosztami sądowymi, nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 139,16 złotych tytułem wydatków, odstępując od obciążania pozwanej pozostałymi kosztami sądowymi, wyrokowi w punkcie pierwszym nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.000,00 złotych.

Orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia i wnioski Sądu I instancji.

Powódka zawarła z pozwaną umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 listopada 2011r. na pełen etat - stanowisko specjalista do spraw administracji. Umówione wynagrodzenie zasadnicze opiewało na kwotę 3000 złotych brutto. W okresie od 15 lutego 2013r. do 29 marca 2013r. powódce udzielono urlopu wypoczynkowego. Dnia 21 marca 2013r., a więc w trakcie tego urlopu, powódka udała się do zakładu pracy, by uczestniczyć w zajęciach językowych. Korzystając z obecności powódki w zakładzie pracy, R. M. wręczył jej wypowiedzenie umowy o pracę z powodu likwidacji stanowiska pracy, za miesięcznym wypowiedzeniem. R. M. miał świadomość bezprawnego rozwiązania umowy o pracę i zaproponował ugodowe zakończenie sprawy i zapłatę na rzecz powódki kwoty 9.000 zł. Stosunek pracy został rozwiązany w dniu 30 kwietnia 2013r. Wskutek negocjacji doszło ostatecznie do zawarcia między stronami ugody, zgodnie z którą pozwana zobowiązała się wypłacić powódce odszkodowanie w kwocie 3.000 złotych do dnia 22 marca 2013r., a w zamian powódka miała zrzec się wszelkich roszczeń wobec pozwanej. Skuteczność ugody została uzależniona od warunku w postaci "wypłacenia przez pracodawcę w ustalonym terminie uzgodnionej w ugodzie

kwoty". Pozwana uiszczyła należność przelewem, który został zlecony 22 marca 2013r. Zaksięgowanie środków na koncie powódki miało miejsce 25 marca 2013r. Powódka otrzymała nadto 3.000 złotych tytułem odprawy.

Powódka w okresie od 7 grudnia 2009r. do 31 października 2011r. zatrudniona była w T.. Stosunek pracy ustał za porozumieniem stron. Powódka, jak i niektórzy inni pracownicy T., po rozwiązaniu z tą spółką umów o pracę podpisaniu w tym samym dniu umów z pozwaną, zaczęli następnego dnia świadczyć pracę dla pozwanej. Pracownicy nie zmienili miejsca świadczenia pracy, albowiem pozwana wynajęła lokale użytkowe zajęte uprzednio przez T. na prowadzenie działalności gospodarczej. Strona pozwana nabyła od T. także mienie biurowe, oprogramowanie i samochody. Pozwana zapewniła pracę wielu poprzednim pracownikom T., ale osoby decyzyjne w obu firmach były różne.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, sprecyzowane ostatecznie na kwotę 6.000 złotych, okazało się zasadne, a w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Sąd Rejonowy wskazał, że odszkodowanie w tej kwocie przysługuje na podstawie art. 45 § 1 k.p. oraz 41 k.p., albowiem wypowiedzenie zostało wręczone powódce podczas gdy przebywała na urlopie wypoczynkowym, co nie było sporne w sprawie. Tego dnia nie świadczyła pracy, nie przyjmowała ani nie wykonywała żadnych poleceń pracowniczych. Nie została też odwołana z urlopu w rozumieniu art. 167 § 1 k.p. Pozwana nie znajdowała się w stanie upadłości lub likwidacji w myśl art. 41¹ k.p.

Powódka, biorąc pod uwagę staż pracy u pozwanej, była zatrudniona przez 1,5 roku. W takim wypadku okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony wynosi 1 miesiąc (art. 36 § 1 pkt 2 k.p.). W ocenie Sądu powódka nie mogła doliczyć sobie do stażu pracy okres zatrudnienia w spółce (...) gdyż brak było przesłanek do stwierdzenia przejścia zakładu pracy w myśl art. 23¹ k.p. Przy ustalaniu wysokości odszkodowania Sąd uwzględnił otrzymane faktycznie przez powódkę od pozwanej świadczenie pieniężne w kwocie 3000 złotych tytułem odszkodowania w drodze zawartej ugody, które zaspokoiło w części jej roszczenie.

Sąd uznał ugodę między stronami za prawnie skuteczną, pozbawioną wad oświadczenia woli co do zawarcia umowy, a jedynie postanowienie dotyczące kwoty odszkodowania było w świetle postępowania dowodowego nieobjęte zgodną wolą stron, gdyż powódka zgodziła się na odszkodowanie w wysokości 9.000 zł, a następnie pozwana jednostronnie i bez zgody powódki wpisała wartość 3.000 zł.

Sąd Rejonowy podkreślił, że roszczenie powódki o wynagrodzenie za maj i czerwiec 2013r. podlegało oddaleniu, albowiem pracodawca prawidłowo określił i zastosował termin wypowiedzenia (1 miesiąc) przysługujący powódce. Z tego samego względu - to jest przyjęcia przez Sąd stażu tylko u pozwanej - powódce nie należało się także dochodzone przez nią świadczenie w postaci odprawy ponad otrzymaną już od strony pozwanej kwotę - należała się jej odprawa tylko w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia i taką otrzymała od pozwanej.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., gdyż żądania powódki zostały uwzględnione tylko w części (powódka utrzymała się z żądaniem w 40%).

Wyrokowi nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności co do zasądzonego roszczenia na rzecz powódki od pozwanego w wysokości 3.000 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła zarówno pozwana jak i powódka.

Powódka zaskarżyła wyrok w części, tj. w zakresie punktu 2, 3 i 4. Zarzuciła mu:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 23¹ § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że między (...) sp. z o.o. a pozwaną spółką nie doszło do przejścia części zakładu pracy, podczas gdy zgromadzony

materiał dowodowy i poczynione na jego podstawie przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku przeciwnego,

2. naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 89 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że ugoda zawarta między stronami w dniu 21 marca 2013 roku jest skuteczna podczas gdy zawarty w niej warunek zawieszający nie spełnił się, a co za tym idzie nie wywołała ona skutków prawnych,

3. naruszenie przepisów prawa procesowego - § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z art. 233 k.p.c poprzez przyjęcie, że nakład pracy pełnomocnika pozwanej uzasadniał zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawki.

Zarzucając powyższe, wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie wniesionego powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania w I instancji, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed obiema instancjami.

Pozwana zaskarżyła wyrok w zakresie punktu pierwszego i zarzuciła mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 47¹ k.p. poprzez bezzasadne przyjęcie, że powódce przysługuje odszkodowanie w wysokości wyższej niż jednomiesięczne wynagrodzenie, tj. w kwocie 6.000 albowiem kwota ta jest rażąco wygórowana i nieadekwatna do rangi naruszenia praw pracowniczych przez pozwanego przy dokonywaniu wypowiedzenia umowy o pracę oraz pozostaje w sprzeczności z treścią postanowienia punktu 1 ugody zawartej pomiędzy stronami w dniu 21 marca 2013 roku, którego skuteczności Sąd I instancji nie zakwestionował,

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 917 k.c. w związku z art. 300 k.p. polegające na nieuwzględnieniu postanowienia punktu 2 ugody zawartej pomiędzy stronami w dniu 21 marca 2013 roku zgodnie z którym po wypłaceniu powódce kwoty 3.000 zł, powódka zrzekła się wszelkich roszczeń z tytułu zakończenia stosunku pracy, względem pozwanego pracodawcy, co było dopuszczalne albowiem odszkodowanie o jakim mowa w art. 47¹ k.p. nie stanowi świadczenia podlegającego ochronie przewidzianej w art. 87 k.p. a ugoda zawierająca to postanowienie została uznana przez Sąd I instancji za skuteczną,

3. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny bowiem z pominięciem dowodu z zeznań świadka A. S., w części w jakiej zeznała ona, że ostatecznie powódka zgodziła się na zawarcie ugody w kwocie 3.000 zł po rokowaniach z pozwanym co do wysokości odszkodowania, a po otrzymaniu projektu ugody przeczytała go i podpisała, mimo że pierwotnie chciała kwoty wyższej bo 6.000 lub 9.000 zł; uwzględnienie tego dowodu w powyższym zakresie mogłoby doprowadzić do zupełnie innej – odmiennej w stosunku do przyjętej przez Sąd oceny materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań powódki w części, w której twierdziła ona, że umówiła się z pozwanym pracodawcą na kwotę odszkodowania w wysokości 9.000 zł.

Wobec powyższego pozwana wniosła o zmianę wyroku Sądu I instancji w zaskarżonym zakresie i oddalenie powództwa w tej części oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powódki zasługuje na uwzględnienie, a w wyniku jej rozpoznania koniecznym stało się dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku. Apelacja pozwanej, wobec bezzasadności podniesionych w niej zarzutów musiała zostać oddalona.

Wskazać należy w pierwszej kolejności, iż Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjął je za własne. Dokonane ustalenia znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym, które to dowody poddano prawidłowej ocenie, mieszczącej się w granicach wyznaczonych przepisem art. 233 k.p.c.

Sąd Rejonowy popełnił jednakże błędy dokonując jego subsumpcji stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy prawne.

W pierwszej kolejności należy uznać za trafną argumentację powódki, zawartą w pisemnej apelacji, co do oceny skuteczności ugody zawartej między stronami w dniu 21 marca 2012 roku. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uznał, że ugoda ta była prawnie skuteczna, pozbawiona wad oświadczenia woli, a jedynie postanowienie dotyczące kwoty odszkodowania należało uznać za nieobjęte wolą stron. Z interpretacją taką nie sposób się zgodzić. Bezsprzeczne jest, że skuteczność ugody uzależniona została od warunku zawieszającego w postaci wypłacenia przez pracodawcę w terminie do 22 marca 2012 roku uzgodnionej kwoty odszkodowania. Polecenie przelewu złożono co prawda w tymże dniu, lecz powódka otrzymała należną kwotę w dniu 25 marca 2012 roku. Wobec powyższego należało wywieść, że warunek ten nie spełnił się, a w konsekwencji ugoda nie wywołała skutków prawnych. Koniecznym było zatem badanie zasadności powództwa z pominięciem zapisów ugody, przy uwzględnieniu jednak wypłaconych powódce środków.

Wobec powyższego, za bezzasadne należało uznać zarzuty apelacyjne pozwanej, odnoszące się do pominięcia przy wydawaniu rozstrzygnięcia zapisu punktu 2 ugody czy też dokonania błędnej oceny dowodu z zeznań świadka A. S., która miała wpływ na błędną interpretację zapisów ugody. Ponieważ - jak wyżej wskazano - uznać trzeba, że ugoda nie wywołała skutków prawnych między stronami, brak jest też możliwości dokonywania ustaleń w zakresie jej treści zgodnie z twierdzeniami podnoszonymi przez pozwaną.

Nieprawidłowo także Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że między T., a pozwaną nie doszło do przejścia części zakładu pracy w trybie art. 23¹ § 1 k.p. Sąd Rejonowy w prawidłowy sposób ustalił, że wielu pracowników (...) sp. z o.o. znalazło zatrudnienie w pozwanej spółce, pracownicy nie zmienili miejsca pracy, pracowali na podobnych stanowiskach, pozwana nabyła od (...) sp. z o.o. sprzęt biurowy, oprogramowanie, samochody. Podkreślić dodatkowo należy, że powódka była zatrudniona w (...) sp. z o.o. od dnia 7.12.2009 roku, a od 1.09.2010 roku na czas nieokreślony, na stanowisku specjalisty ds. administracyjno-biurowych. W dniu 31 października 2011 roku doszło do rozwiązania tejże umowy za porozumieniem stron. Tego samego dnia powódka zawarła umowę o pracę z pozwaną spółką na czas nieokreślony od dnia 1.11.2011 roku na stanowisku specjalisty ds. administracji. Jej obowiązki – poza odmiennościami w zakresie przedmiotu fakturowania – pozostały niezmienione. Pozostała na tym samym miejscu pracy. Świadek M. K. zeznał, że D. K. informował, że pozwana spółka przejmuje (...) sp. z o.o. celem rozwoju grupy M. (k. 132). Struktura zarządzająca w obu spółkach była identyczna – funkcję dyrektora pełnił D. K.. Nie ma znaczenia okoliczność, że umowy sprzedaży ruchomości między (...) sp. z o.o., a pozwaną były zawierane dopiero pod koniec 2011 roku, albowiem jak zgodnie twierdzili świadkowie przejście sprzętu należącego do (...) sp. z o.o. realnie nastąpiło już z dniem przejścia pracowników do pozwanej, a umowy miały znaczenie jedynie formalne.

Zwrócić uwagę należy, że T. zajmowała się organizacją transportu, wynajmem kierowców, sprzedażą paliwa, a usługi te były świadczone także na rzecz pozwanej spółki. Realizacją tych usług zajmowali się pracownicy biura mieszczącego się przy ulicy (...) w P..

W świetle powyższych okoliczności zasadny jest wniosek, że przejęta jednostka organizacyjna zachowała swoją tożsamość. Też taką wspiera wypracowany w orzecznictwie pogląd, że „w przypadku rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron przed datą przejścia zakładu pracy i kontynuowania zatrudnienia w podmiocie przejmującym konieczna jest ocena oświadczeń woli stron w kontekście celu ich złożenia. Porozumienie rozwiązujące stosunek pracy jest bowiem nieważne z mocy prawa wówczas gdy zostało zawarte, by wyłączyć skutek określony w art. 23¹ § 1 k.p.” (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 roku, sygn. akt II PK 363/12). Wskazać należy, że w takich jak wskazany wyżej przypadkach należy dokonać oceny w jakim celu doszło do rozwiązania umowy o pracę za

porozumieniem stron. W ocenie Sądu Okręgowego jedynym jego celem było w niniejszej sprawie obejście przepisu art. 23¹ § 1 k.p., a zatem rozwiązanie umowy o pracę w drodze porozumienia stron było nieważne z mocy art. 58 § 1 k.c. Zasadne jest stwierdzenie, że pomiędzy T. a pozwaną doszło do przejęcia części zakładu pracy. Świadczą o tym wszystkie wskazane wyżej okoliczności, a zwłaszcza podobny zakres działalności podmiotów, bardzo podobny zakres obowiązków pracowniczych i pozostanie na dotychczasowych miejscach pracy, przejęcie sprzętu od T..

Wobec powyższego w przypadku powódki winien mieć zastosowanie przepis art. 36 § 1¹ k.p. w zw. z art. 53 § 4 k.p., a zatem do okresu zatrudnienia wliczyć należy okres zatrudnienia u poprzedniego pracodawcy, jeśli zmiana pracodawcy nastąpiła na zasadach określonych w art. 23¹ § 1 k.p. W związku z tym powódka, biorąc pod uwagę staż pracy, była zatrudniona u pozwanej przez okres ponad trzech lat. W takim wypadku okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony wynosi 3 miesiące (art. 36 § 1 pkt 3 k.p.), a zatem powódka miała prawo do trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Zgodnie z art. 49 k.p. w razie zastosowania okresu wypowiedzenia krótszego niż wymagany, umowa o pracę rozwiązuje się z upływem okresu wymaganego, a pracownikowi przysługuje wynagrodzenie do czasu rozwiązania umowy. W konsekwencji należało zasądzić na rzecz powódki kwoty po 3.000 zł tytułem wynagrodzenia za miesiące maj i czerwiec 2013 roku.

Wobec przyjęcia, że powódce przysługiwało prawo do trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia należało także zmienić zaskarżony wyrok w zakresie żądania odprawy przysługującej w oparciu o art. 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 lutego 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Pozwana, nie kwestionując spełnienia się przesłanek z w/w ustawy, wypłaciła powódce z tego tytułu kwotę 3.000 zł (wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia), a więc należało zasądzić na rzecz powódki kwotę 3.000 zł tytułem dalszej odprawy, tak aby łącznie otrzymała kwotę odpowiadającą dwumiesięcznemu wynagrodzeniu (art. 8 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy).

Powyższe kwoty zostały zasądzone z odsetkami ustawowymi na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. od dnia opóźnienia w wypłacie każdej z należności. Wynagrodzenie za maj i czerwiec 2013 r. powinno być płatne do dnia 10 następnego miesiąca zgodnie z art. 85 § 2 k.p. Zatem pozwana pozostawała w opóźnieniu od dnia 11 każdego następnego miesiąca. Odprawa zaś powinna być wypłacona do zakończenia stosunku pracy czyli opóźnienie w jej wypłacie zaczynało się od 1 lipca 2013r.

Brak było natomiast podstaw do kwestionowania orzeczenia Sądu Rejonowego w zakresie wysokości zasądzonych na rzecz powódki odszkodowania za naruszenie przepisów o wypowiedaniu umów. Okoliczności wypowiedzenia umowy o pracę z powódką były bezsporne, zwłaszcza fakt dokonania wypowiedzenia w okresie gdy powódka przebywała na urlopie wypoczynkowym. Odszkodowanie, o którym mowa w art. 45 k.p., przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia (art. 47¹ k.p.).

Słusznie Sąd I instancji wskazał w tym zakresie, że przy ustaleniu wysokości odszkodowania, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, takie jak m.in. stopień winy pracodawcy, skoro odpowiedzialność odszkodowawcza ma nie tylko wyrównywać szkodę, ale jest również sankcją wobec wyrządzającego ją podmiotu. Wypowiedzenie umowy o pracę w okresie chronionym, który jest dla pracownika gwarancją ochrony stosunku pracy w trakcie odpoczynku jest z całą pewnością rażącym naruszeniem przepisów. Bez znaczenia dla takiej oceny mają okoliczności podnoszone przez pozwaną, a to fakt dokonania zmian organizacyjnych w trakcie urlopu macierzyńskiego powódki, likwidacji jej stanowiska pracy. Okoliczności te co prawda wskazują na uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę, lecz w żadnym wypadku nie sanują dokonania wypowiedzenia w okresie urlopu wypoczynkowego pracownika. Wobec powyższego, za w pełni zasadne należało uznać rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o przyznaniu powódce odszkodowania w najwyższym dopuszczalnym limicie, tj. trzymiesięcznego wynagrodzenia i zasądzeniu na rzecz powódki kwoty 6.000 złotych z tego tytułu.

W związku z powyższym wyrok Sądu Rejonowego został zmieniony z apelacji powódki na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zaś apelacja pozwanej została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., gdyż żądania powódki zostały uwzględnione w całości. Skarb Państwa w toku postępowania wyłożył wydatki w kwocie 347,89 złotych, na które składało się wynagrodzenie tłumacza oraz utracony zarobek świadka, należało więc nakazać pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 208,73 złotych.

Na poniesione przez powódkę koszty zastępstwa procesowego złożyły się kwoty: 900 złotych za postępowanie przed sądem pierwszej instancji oraz 450 zł za postępowanie przed sądem drugiej instancji tytułem wynagrodzenia za sprawę o wynagrodzenie i odprawę (§ 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz.U. 2013, poz. 490; dalej: Rozporządzenie) i po 60 złotych za postępowanie przed sądem pierwszej i drugiej instancji tytułem wynagrodzenia z tytułu roszczenia o odszkodowanie za wypowiedzenie umowy o pracę z naruszeniem przepisów (§ 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia, postanowienie SN z 09.06.2010r., II PZ 20/2010, LexPolonica 3870334). Powódka pokryła także koszty opłaty od apelacji w kwocie 30 zł. W związku z powyższym należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1500 zł.

SSO Joanna Smycz SSO Teresa Kalinka SSO Patrycja Bogacińska-Piątek